

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

אל"ם ארז פורת - שופט

בעניין :

ק/XXX רס"ר ב' ס' – המערער (ע"י ב"כ, עו"ד שלומי בלומנפלד)

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, סרן אגרנש אגניהו)

ערעור על החלטה של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי הדרום שניתנה בתיק דרום (מחוזי) 119/16 (סא"ל מאיה גולדשמידט – שופטת) ביום 30.3.2016. הערעור נדחה.

החלטה

1. המערער משיג על החלטת בית הדין קמא, בה נעתר לבקשת התביעה הצבאית והורה על מעצרו הממשי עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו.
2. כנגד המערער הוגש כתב אישום, בו יוחסה לו עבירה שעניינה עבירות בנשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על-פי הנטען, המערער קיבל מנאשם אחר בפרשה, המשרת אף הוא בצה"ל, שבעה חלקים של כלי נשק "חדשים ועטופים ועליהם מדבקת סימון צה"לית", בתמורה כספית. נטען, כי המערער נטל חלקים אלה והניחם ברכבו במטרה למסרם לאחר. החלקים נתפסו על-ידי שוטרי משטרת ישראל בחיפוש שערכו ברכבו של המערער.
3. הערכאה קמא בחנה את הראיות שבתיק החקירה. הראיות כללו תוצרי האזנות סתר לשיחות בין המערער לנאשם האחר; דו"חות משטרתיים, בדבר תפיסת חלקי הנשק ברכבו של המערער; ראשית הודיה של הנאשם האחר כי מסר למערער חלק

אחד של נשק, לבקשת המערער; וחוות דעת המז"פ, בדבר היות המוצג "חלקי נשק". בחינת הראיות הביאה את בית הדין קמא לקבוע, כי "קיימות ראיות לכאורה" לתמיכה באישום, וכי מדובר באישום המקים עילת מעצר סטוטורית, שעניינה מסוכנות, ואף עילה שעניינה פגיעה קשה במשמעת הצבאית.

4. המערער טען בפני בית הדין קמא, כי אין ניתן ללמוד מחוות דעת מז"פ כי אכן המדובר בחלקי נשק, שכן קצין מעבדת הנשק, אליו הגיע המוצג שנתפס לבדיקה, לא פירט בחוות דעתו על אודות עריכת בדיקה כלשהיא, אשר מכוחה הסיק שהמדובר אכן בחלקי נשק. נטען, כי ציון העובדה שהמדובר ב"חלקי נשק" בחוות דעת המז"פ, מקורו בציון עובדה זו בטפסים שנגעו להעברת המוצג בין גורם אחד לאחר, ואין זו מסקנה מבוססת של מומחה מעבדה.

5. הערכאה קמא ראתה לדחות טענה זו וקבעה, כי המומחה הגדיר את המוצג כ"חלקי כלי נשק" ובכך חיווה דעתו באשר לטיבם. בית הדין קמא סבור היה כי ניתן ללמוד על היות המוצג "נשק", גם מהגדרת המוצג על-ידי כלל הגורמים שנתקלו בו, כגון השוטרים שתפסו אותו וכן בוחני נשק צבאיים שבחנו אותו. כן צוין, כי מראשית ההודיה של הנאשם האחר, עולה כי העביר למערער חלק של נשק, כדבריו.

6. המערער שב בפניי על הטענה כי אין בחומר החקירה כל ראיה כי המוצג שנתפס ברכבו של המערער הכיל נשק, שכן אין בחוות דעת המז"פ, שבתיק הראיות, כל פירוט על אודות בדיקה שנערכה על-ידי קצין המעבדה, שמכוחה ניתן היה לבסס קביעה שהמדובר בחלקי נשק.

עוד נטען, כי האורכה שניתנה לתביעה הצבאית להשגת תעודות חיסיון – כ-30 ימים, הינה ארוכה מידי, וכי משלא הגישה התביעה את בקשת האורכה בד בבד עם הגשת כתב האישום, יש לחייבה להעמיד לעיון המערער, לאלתר, את כל חומר החקירה.

7. התביעה עתרה לדחיית הערעור. באשר לתשתית הראיות, ביקשה התביעה לסמוך ידיה על החלטת הערכאה קמא. לעניין הוצאת תעודת החיסיון, נטען, כי בהליכים האזרחיים, כלפי חלק מהמעורבים בפרשה, ניתנה אורכה בת שישים ימים להשגת החיסיון, שהיא תקופה ארוכה משניתנה כאן, וכי אין המדובר בתקופה ארוכה, בשים לב לצורך בבחינה קפדנית של חומר חקירה רב, כדי לקבוע, בזהירות הראויה, את היקף החומר עליו יחול החיסיון. עוד נטען, כי אין בהגשת הבקשה למתן אורכה, ימים ספורים אחרי הגשת כתב האישום, בכדי למנוע מבית הדין להיעתר לה, ואין הדבר מקים להגנה זכות לעיין בכל חומר החקירה, לאלתר.

דיון והכרעה

8. עיינתי בחוות דעת מז"פ לעניין טיב המוצג שנתפס, כאמור. סבור אני כי המומחה, שהינו קצין מעבדת נשק, סיווג את המוצג הנדון כ"חלקי כלי נשק", סיווג שהוא קביעה מקצועית וכי אין המדובר בהעתקה של תיאור המוצג ממסמכים אחרים. המומחה אף התייחס בחוות הדעת לסוג הנשק המדובר. העובדה כי המומחה לא ציין כיצד הגיע למסקנתו זו, אינה שוללת את תוקפה הלכאורי. סבור אני, כי טיבו של המוצג, כמכיל חלקי נשק, יכול להילמד גם מהמדבקה הצבאית שהודבקה על המוצג, שהיה עטוף לכאורה בעטיפה המקורית, כנטען באישום, ואף מראשית ההודיה של הנאשם האחר, שאכן העביר למערער חלק של נשק. די בתשתית זו בכדי להוות תשתית לכאורית לכך שמדובר בנשק כמשמעותו בחוק העונשין. מלבד האמור, והגם שלא נטען בעניין זה בערעור, ראיתי לציין כי קביעת הערכאה קמא, לפיה הוצגה תשתית ראייתית לכאורה לאישום שיוחס וכי מדובר באישום המקום עילת מעצר, שאין להלום אותה, בשלב זה, בחלופה, מקובלת עליי.

9. אשר לעניין מישכה של האורכה להוצאת תעודת חיסיון, הרי שלנוכח מורכבות הפרשה וצורך בבחינת חומר חקירה על-ידי כמה רשויות חקירה ושקילת היקפו המדויק של החומר שעתיד להיות חסוי, נדרשת אורכה מסוימת. מישכה של האורכה שניתנה אינו בלתי סביר, אף בהשוואה לאורכה שניתנה במערכת האזרחית. על-פי ההלכה הפסוקה-

"משלא כללה התביעה פרטי חקירה מסוימים בגדר החומר שהוגש לסנגוריה עם הגשת כתב האישום, היה עליה להוציא תעודת חיסיון לגבי חומר זה, או למצער להגיש בקשה להארכת מועד להוצאת תעודת החיסיון. ואולם... הימנעותה של המדינה מלהגיש בקשה כאמור, אינה פוגמת בהכרח בתוקפה של תעודת החיסיון לכשתוצא ואינה מחייבת אותה לאפשר לסנגוריה לעיין לאלתר בחומר הנוגע לאותה תעודה. על בית המשפט להפעיל שיקול דעתו, ולבחון האם הנזק מאי גילוי החומר להגנתו של הנאשם עולה על התועלת ממתן פרק זמן נוסף לתביעה להוצאת התעודה" (בש"פ 6453/10 עמר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.9.2010)).

בנסיבות העניין, משהובהר על-ידי התביעה כי תעודות החיסיון עתידות לחול על אמצעי האזנות הסתר ועניינים נוספים הנוגעים לאזרחים שנחקרו בפרשה, שאינם מנויים ברשימת עדי התביעה בגיליון האישום שהוגש נגד המערער, נוטה הכף בבירור לעבר מתן האפשרות לתביעה לגבש תעודות חיסיון בתוך זמן קצוב. נוכח העניינים העתידיים להיכלל בחיסיון, בהתאם להבהרה שמסרה התביעה, אין מניעה להתחיל בשמיעת ההליך גופו בכל הנוגע לעדי תביעה שאין לחיסיון כל קשר אליהם (מומחה

המז"פ, שוטרי משטרת ישראל שתפסו המוצג, הנאשם האחר וחוקריו). לפיכך, השיהוי בהוצאת תעודת החיסיון, בנסיבות העניין, אינו אמור לפגוע בהגנת המערער. 10. מהטעמים האמורים הערעור נדחה. החלטת הערכאה קמא לעניין מעצרו של המערער תעמוד, אפוא, בעינה.

ניתנה היום, כ"ז באדר ב' התשע"ו, 6 באפריל 2016, בלשכה ותודע לבאי-כוח הצדדים.

ארז פורת, אל"ם

שופט בית הדין הצבאי

ל ע ר ע ו ר י ם

חתימת המגיה: _____

העתק נאמן למקור

סגן קורל מכני

תאריך: _____

קצינת בית הדין